

Ο πρώην Πρόεδρος Σαρτζετάκης εξηγεί γιατί δέν πρέπει νά πᾶμε Χάγη [Τά ἐπιχειρήματα ἐναντίον τοῦ Ἐλσίνκι 2 καί τῆς προσφυγῆς στό Διεθνές Δικαστήριο τῆς Χάγης].

Γράφει ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας, Χρήστος Σαρτζετάκης.

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ Κυριάκος Μητσοτάκης περιέγραψε τήν Κυριακή, σέ συνέντευξή του, τόν ὀδικό χάρτη διά τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλάς μπορεῖ νά καταλήξει νά προσφύγει στήν Χάγη γιά τήν ἐπίλυση τῶν διαφορῶν της μέ τήν Τουρκία: Μέτρα Οἰκοδομήσεως Ἐμπιστοσύνης. Διερευνητικές ἐπαφές. Πολιτικός Διάλογος μεταξύ Πρωθυπουργῶν. Χάγη. Ἐάν καί ὁ Τοῦρκος Πρόεδρος Ἐρντογάν ἔδειξε στήν συνέντευξή του στόν «Σκάι» τό 2017 πῶς δέν πιστεύει στό διάλογο γιατί ποτέ δέν προχώρησαν οἱ διαπραγματεύσεις στά εἴκοσι χρόνια τῆς ἡγεμονίας του, ἔχει ἐνδιαφέρον πῶς αὐτός ὁ ὀδικός χάρτης Μητσοτάκη παραπέμπει σέ ἕνα Ἐλσίνκι 2. Τίς τελευταῖες ἡμέρες, μέ ἀφορμή τήν προεδρική ἐκλογή, συνεργάτες τοῦ Πρωθυπουργοῦ διοχετεύουν στόν Τύπο τήν ἐκτίμηση, πῶς ὁ κ. Μητσοτάκης πρέπει νά προχωρήσει τολμηρά ὅπως ὁ Ἄνδρέας Παπανδρέου «μέ

τήν ρηξικέλευθη έπιλογή Σαρτζετάκη τό 1985». Πράγματι. Ήταν ρηξικέλευθη ή έπιλογή τοϋ κ. Σαρτζετάκη. Όπως και οί άπόψεις του. Η «Εστία» θεωρεΐ έπίκαιρο ένα άρθρο πού έγραψε για τήν Χάγη στήν ιστοσελίδα του τό 2006 ό πρώην Πρόεδρος. Τήν έπαύριο τής άπωλείας τοϋ ήρωικοϋ σμηναγοϋ Ήλιάκη. Γι' αυτό και σήμερα τό άναδημοσιεύουμε. Ήταν ή έποχή πού ή Τουρκία κοιτοϋσε πρós τήν Εϋρώπη. Σκεφθεΐτε σήμερα. **Όλο τό ένδιαφέρον άρθρο τοϋ κ. Χρήστου Σαρτζετάκη έχει ως έξής:**

Στή μνήμη Τοϋ Σμηναγοϋ Κωστῆ Ήλιάκη.

1. Μέ άφορμή τό πρόσφατον έπεισόδιον συγκρούσεως δύο μαχητικῶν άεροπλάνων τής πολεμικῆς άεροπορίας, έλληνικοϋ και τουρκικοϋ, υπεράνω τοϋ Αίγαίου σέ περιοχή νοτίως τής Καρπάθου, μέ άποτέλεσμα τήν κατάρριψιν άμφοτέρων, αλλά τήν άπώλεια μόνον τοϋ Έλληнос σμηναγοϋ Κωστῆ Ήλιάκη, άνεζωπυρώθη ή συζήτησις για τό σκόπιμο ή μη τής έπιλύσεως τῶν Έλληνοτουρκικῶν διενέξεων μέ προσφυγή στο Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης.

Φρονῶ, ότι μέ τήν άνάμειξι τοϋ Δικαστηρίου αϋτοϋ όδηγούμεθα σέ έπιζήμια για τά έθνικά μας συμφέροντα αϋτοπαγίδευσι. Και έξηγοϋμαι:

2. Ήδη μέ τήν ύπογραφή και άπό τήν Έλλάδα τοϋ κειμένου Συμπερασμάτων τοϋ Εϋρωπαϊκοϋ Συμβουλίου τοϋ Έλσίνκι τής 10.12.1999 άποδεχθήκαμε (Σημεΐα 4, 9 και 12 τῶν Συμπερασμάτων) τήν ύπαρξι έκκρεμῶν συνοριακῶν διαφορῶν και άλλων σχετικῶν θεμάτων μέ τήν Τουρκία, τά όποΐα και δεσμευθήκαμε νά έπιλύσουμε μέ διαπραγματεύσεις μέ αϋτήν, σέ περίπτωσι δέ άποτυχίας τῶν διαπραγματεύσεων άποδεχθήκαμε τήν προώθησι, άκόμη και μέ πρωτοβουλία μόνου τοϋ Εϋρωπαϊκοϋ Συμβουλίου, έπιλύσεως τῶν έν λόγω διενέξεων άπό τό Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης.

Εΐναι ή θλιβερή ιστορία άπιστεϋτου ένδοτικότητος στίς τουρκικές έπιδιώξεις και άφρόνου άπεμπολήσεως στοιχειωδῶν έθνικῶν μας συμφερόντων. Η έθνική μας αϋτή συνθηκολόγησι συνετελέσθη σέ τρία επίπεδα:

1ον) μέ τήν άναβάθμισι τής Τουρκίας σέ ύποψήφια για ένταξι στήν Εϋρωπαϊκή Ένωσι χώρα.

2ον) μέ τήν έγκατάλειψι παγίων θέσεων τής έξωτερικῆς μας πολιτικῆς, και συγκεκριμένως μέ τήν έκ μέρους μας άποδοχή, ότι έκκρεμοϋν συνοριακές διαφορές μας και άλλα σχετικά θέματα μέ τήν

Τουρκία και την δέσμευσί μας να προέλθουμε για την επίλυσί τους σε διαπραγματεύσεις με αυτήν· και

3ον) με την αυτοπαγίδευσί μας να αναθέσουμε, σε περίπτωση άποτυχίας των διμερών διαπραγματεύσεων, την επίλυσι όλων αυτών των διαφορών για «συνοριακές διαφορές και άλλα σχετικά θέματα» στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, λύσις άκρως επικίνδυνη και καταστροφική για τα έθνικά μας συμφέροντα.

Πράγματι:

(Α) Τότε έκρινετο από το Εύρωπαϊκό Συμβούλιον ή υποψηφιότης, μεταξύ άλλων κρατών και της Τουρκίας προς ένταξι στην Εύρωπαϊκή Ένωσι. Την ένταξι αυτή, καίτοι δέν συνέτρεχε καμμιά από τις σχετικώς αξιούμενες από τα ισχύοντα κείμενα των συνθηκῶν κλπ., που διέπουν την ζωή της Εύρωπαϊκῆς Ένώσεως, προϋποθέσεις, επιθυμοῦσαν διακαῶς οί Εύρωπαῖοι εταῖροι μας, κυρίως οί έξ αυτών «μεγάλοι», για καθαρά οίκονομικούς λόγους, προς έκμετάλλευσι της αγοράς της γειτονικῆς μας χώρας των 70 περίπου εκατομμυρίων κατοίκων. Άλλά και οί Η.Π.Α., στο πλαίσιο κυρίως προστατευτικῆς ὑπέρ της Τουρκίας μερίμνης των. Άντιθέτως ή Έλλάς δέν εἶχε λόγους να επιθυμῆ την ένταξι αυτή, και μόνο με την σκέψι, ὅτι με την βασικήν ἐλευθερία διακινήσεως και ἐγκαταστάσεως, που διέπει την ζωή της Εύρωπαϊκῆς Ένώσεως, με την εισδοχή σ' αυτήν της Τουρκίας ή χώρα μας θα κατακλυσθῆ από εκατομμύρια Τούρκων, ἀναζητούντων τύχην καλλιτέραν από αυτήν στή χώρα των, ἴσως και περισσότερα των κατοικούντων Έλλήνων, ὥστε ή Έλλάς κυριολεκτικῶς να ἄλωθῆ και να ξαναγίνη, εἰρηνικῶς αυτή την φορά, Τουρκική.

Και φυσικά εἶχαμε θεσμικῶς, με την ἀξιουμένη ὁμοφωνία για την σχετική ἀπόφασι, την δυνατότητα να παρακωλύσουμε την ένταξι της Τουρκίας και με μόνη την ἐπίκλησι της κατ' ἐξακολούθησι παραβιάσεως από αυτήν των κανόνων τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου από δεκαετίες ἤδη και καθημερινῶς. Συγκεκριμένως με την ἐπίκλησι, ὅτι οί Τοῦρκοι παραβιάζουν συστηματικῶς την ἐθνική μας κυριαρχία και παραβαίνουν διεθνεῖς κανόνες ἐναερίου κυκλοφορίας· καθιερώνουν γκρίζες ζῶνες σε ἑλληνικές νησίδες τοῦ Αἰγαίου, διεκδικοῦντες με τὸν τρόπον αὐτὸν εὐθέως ἑλληνικά μας ἐδάφη· συμπεριφέρονται κραυγαλέως ἀντίθετα προς τοὺς κανόνες τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου ἔναντι της Έλληνικῆς μειονότητος,

ὄσης ἀπέμεινεν ἀκόμη στήν χώρα τους ὕστερα ἀπὸ συστηματικὲς διώξεις δεκαετιῶν, κλπ., κλπ. ἐκτὸς τοῦ ὅτι, περαιτέρω, ἐμμένουν στήν ἐγκληματικὴ ἀπὸ ἀπόψεως Διεθνοῦς Δικαίου στρατιωτικὴ κατοχὴ τοῦ 40% περίπου τοῦ ἐδάφους τῆς ἀνεξαρτήτου Κυπριακῆς Δημοκρατίας.

Καὶ μάλιστα εἶχαμε τὴν εὐκαιρία, ἀφοῦ τόσο πολὺ ἐπιθυμοῦσαν οἱ Εὐρωπαῖοι ἐταῖροι μας τὴν ἔνταξι τῆς Τουρκίας, νὰ τοὺς ἐξωθήσουμε, ἐπισείοντες τὴν ἄρνησί μας σὲ ἀντίθετη περίπτωσι, ὅπως πειθαναγκάσουν τὴν Τουρκία νὰ συμμορφωθῆ, ἐπὶ τέλους ὄχι πρὸς ἰδικές μας ἐπιθυμίες, ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐπανειλημμένα ψηφίσματα καὶ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας καὶ ἄλλων ὀργάνων τοῦ Ο.Η.Ε., ὡς καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, περὶ ἀποχωρήσεώς της ἀπὸ τὴν κατεχομένη Κύπρο, καθὼς καὶ νὰ παύσῃ τὴν καθημερινὴ ἄνομη καὶ ἀντίθετη πρὸς τὸ Διεθνὲς Δίκαιο ἔναντι τῆς χώρας μας συμπεριφορὰ της.

Ἀτμομηχανὴ γιὰ τὴν εἴσοδο τῆς Τουρκίας στὴν ΕΕ.

Παρὰ ταῦτα ἐμεῖς τίποτε ἀπὸ τὰ ἐθνικῶς αὐτὰ ἐπιβαλλόμενα δὲν ἐπράξαμε. Ἀντιθέτως, ἀφοῦ ἐπισήμως, διὰ στόματος τοῦ Ὑπουργοῦ μας Ἐξωτερικῶν, εἶχαμε προαναγγεῖλει, ὅτι θὰ γίνουμε, χωρὶς νὰ ζητᾶμε τίποτε καὶ χωρὶς ὄρους, ἡ ἀτμομηχανὴ γιὰ τὴν εἴσοδο τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν, συντελέσαμε ὄντως μὲ τὴν ἀξιουμένη ὁμόφωνη ἀπόφασιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, χάρις εἰς τὴν ἰδικὴ μας συνεργασία καὶ ὑπογραφή, στὴν ἀναβάθμισιν τῆς Τουρκίας στὴν κατηγορίαν τῶν ὑποψηφίων εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν χωρῶν.

(Β) Τότε ἐπίσης μὲ τὸ ἀνωτέρω ΣΗΜΕΙΟΝ 4 τῶν Συμπερασμάτων του τὸ ἐν λόγῳ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιον προέτρεψε τὰ ὑποψήφια γιὰ ἔνταξι στὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Τουρκία, ὅπως ἐπιλύσουν «ὅλες τὶς ἐκκρεμοῦσες συνοριακὲς διαφορὲς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα» (ἐδάφιον 4).

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὸ Σημεῖον αὐτὸ 4 τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου ἀφοροῦσε ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον στὶς Ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις, διότι κανένα ἄλλο ἀπὸ τὰ ὑποψήφια πρὸς ἔνταξι στὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν κράτη δὲν εἶχε, οὔτε ἔχει προβλήματα μὲ τοὺς γείτονές του. Σὲ κάθε δὲ περίπτωσιν ὠφείλαμε νὰ ἐπιφυλαχθοῦμε στὸ προκείμενο, ἀποκλείοντες γιὰ τὶς ἑλληνοτουρκικὲς σχέσεις τὴν ρήτρα «ἐκκρεμοῦσων συνοριακῶν διαφορῶν καὶ ἄλλων σχετικῶν θεμάτων», πρᾶγμα, πού μὲ περίσσεια ἀφροσύνης δὲν ἐπράξαμε. Καὶ ἔτσι

μέ τήν ἰδικήν μας συνυπογραφήν τῶν ἐν λόγῳ Συμπερασμάτων ἢ Ἑλλάς ἐνυπογράφως ἀνεγνώρισε, ὅτι εἰς τίς σχέσεις μας μέ τήν Τουρκία «ἐκκρεμοῦν συνοριακές διαφορές καί ἄλλα σχετικά θέματα». Δηλαδή, ΠΡΩΤΟΝ, ἀποδεχθήκαμε ἀμφισβήτησι καί αὐτῶν τῶν ἐθνικῶν μας συνόρων!

Καί ἀκόμη ἀποδεχθήκαμε ἐκκρεμότητα καί ἄλλων σχετικῶν θεμάτων, ὅταν ἦτο καί εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ Τουρκία θεωρεῖ ἤδη ὡς τοιαῦτα –στό μέλλον πιθανόν νά προσθέσῃ καί ἄλλα!– καί ἐπιδιώκει ἀφ’ ἐνός τήν ἀναγνώρισι τουρκικῆς μειονότητος στήν Θράκη μας καί ἀφ’ ἐτέρου τήν ἀποστρατικοποίησι τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου. Ἐπιδιώξεις ἐθνικῶς ἀπαράδεκτες γιά τήν Ἑλλάδα, ἀφοῦ μέ τήν πρώτη μέν, σκοπεῖται ἀνατροπή καί ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης, μέ τήν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς, καίτοι ἠττημένη, ἀνεγνώρισεν ἔναντι τῆς νικητρίας τότε Τουρκίας τήν ὕπαρξι μόνον μουσουλμανικῆς, ὄχι δέ τουρκικῆς μειονότητος, διότι οἱ ἀπομείναντες εἰς τήν Ἑλλάδα μουσουλμάνοι δέν εἶναι ἀναγκαίως καί Τοῦρκοι, ἀλλά συμπεριλαμβάνουν εἰς ὑψηλά ποσοστά καί Πομάκους (ἐκ τοῦ ἀρχαίου θρακικοῦ φύλου τῶν Ἀγριάνων, συμπολεμιστῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου) καί ἀθιγγάνους, μέ ἀπώτερο στόχο τήν δρομολόγησι ἀξιώσεως τουρκικῆς συγκυριαρχίας στήν Θράκη μας. Μέ τήν δεύτερη δέ, σκοπεῖται νά μείνουν ἀπροστάτευτα τὰ νησιά μας, γιά νά γίνουν εὐκολώτερη λεία στήν ἐπεκτατική βουλμία τῶν Τούρκων, τήν ὁποία καί δέν ἀποκρύπτουν αὐτοί, ἀφοῦ πρὸς ἱκανοποίησίν της καί συνεκρότησαν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν στήν ἀπέναντι καί ἐγγύτατα τῶν νησιῶν μας Μικρασιατικὴ ἀκτὴ, τήν ἀποκαλούμενη ἀπὸ τοὺς ἴδιους Στρατιὰ τοῦ Αἰγαίου, πού συνεπικουρεῖται καί ἀπὸ ἑκατοντάδες ἀποβατικὰ σκάφη.

Ρήτρα περὶ «ἐπιλύσεως».

Καί, ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ἐπὶ πλέον τῶν ἀνωτέρω, μέ τήν ρήτρα περὶ «ἐπιλύσεως» δεσμευθήκαμε νά προέλθουμε σὲ διαπραγματεύσεις μέ τήν Τουρκία ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ «ἐκκρεμουσῶν συνοριακῶν διαφορῶν καί ἄλλων σχετικῶν θεμάτων». Δηλαδή συμφωνήσαμε νά ἐπανασυζητήσουμε μέ τήν Τουρκία καί αὐτὰ τὰ μέ διεθνεῖς συνθήκες καθωρισμένα σύνορά μας!

(Γ) Τότε, τέλος, μέ τὸ ἴδιο ΣΗΜΕΙΟΝ 4 τῶν Συμπερασμάτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου αὐτοπαγιδευθήκαμε, μέ τὸ νά ἀποδεχθοῦμε

τήν προτροπή του πρὸς τὰ ὑποψήφια γιὰ ἔνταξι στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσι κράτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ Τουρκία, ὅπως, σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας τῶν διαπραγματεύσεων, «μέσα σὲ λογικὸ χρονικὸ διάστημα», θέσουν τὶς ἐκκρεμοῦσες διαφορὲς στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον» (ἐδάφιον 5), τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου ἐπιφυλαχθέντος, ὅπως «ἀνασκοπήσῃ τὴν κατάστασι σὲ σχέσι μὲ αὐτὲς τὶς διαφορὲς, εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς ἔνταξιακῆς διαδικασίας καὶ προκειμένου νὰ προωθήσῃ τὴν διευθέτησί τους μέχρι τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου, τὸ ἀργότερον ὡς τὸ τέλος τοῦ 2004» (ἐδάφιον 6).

Εἶναι λυπηρῶς ἀξιοσημεῖωτο, ὅτι ἡ «ὑποχρέωσις» ἀναθέσεως τῶν ἐκκρεμουσῶν διαφορῶν στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ ὀρισμούς, βαρύνει μόνον τὰ «ὑποψήφια κράτη», ἐπομένως εἰς τὴν περίπτωσί μας μόνον τὴν Τουρκία, χωρὶς δηλαδὴ καὶ ἰδική μας εὐχέρεια, ὅπως, ἀδρανούσης ἢ δυστροπούσης εἰς αὐτὸ τῆς Τουρκίας, μὲ πρωτοβουλία μας συντρεχούσης νομίμου περιπτώσεως ἐπιληφθῆ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον. Ἐνῶ, ἐὰν διετυποῦτο τοῦλάχιστον τοιαύτη εὐχέρεια καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἤμπορούσαμε νὰ σύρουμε τὴν Τουρκία στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον γιὰ τὶς ἄνομες εἰς βάρος μας παραβάσεις τῆς τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἤμποροῦμε νὰ κάνουμε τώρα, ἀφοῦ ἡ Τουρκία δὲν ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου καὶ κάθε ὑπαγωγή ὑποθέσεώς τῆς σ' αὐτὸ ἀπαιτεῖ προηγουμένως τὴν ὑπογραφή συνυποσχετικοῦ, στὴν ὁποία βεβαίως ἡ Τουρκία γιὰ τὴν κρίσιν ἀνομημάτων τῆς δὲν πρόκειται νὰ προέλθῃ. Ἐτσι καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἀφωπλισθήκαμε. Ἡ σχετικὴ πρωτοβουλία λοιπὸν προσφυγῆς στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, ἀγνοηθείσης τῆς Ἑλλάδος, ἀνετέθη εἰς τὴν Τουρκίαν. Καὶ μάλιστα ὄχι μόνον εἰς αὐτήν. Διότι, μὲ τὴν ἀνωτέρω συνυπογραφὴν ἀνεγνωρίσαμε στὸ Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιον τὴν δυνατότητα νὰ παραπέμπῃ ἑλληνοτουρκικὰς διενέξεις στὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης ἀκόμη καὶ ὅταν αὐτὸ στὴ συγκεκριμένη περίπτωσι ἐμεῖς δὲν τὸ θέλουμε! Πλήρης λοιπὸν ἀπεμπόλησι τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας, ἰδιαίτερος δὲ ἐπικίνδυνος. Ἀφοῦ, ἐὰν μᾶς ἀπέμενε κάποια δυνατότης νὰ ἀντιταχθοῦμε εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Τουρκίας προσφυγὴν εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον γιὰ συγκεκριμένον θέμα, ὡς ἀπαραδέκτως φερόμενον, διότι ἀνάγεται εἰς ἀπρόσβλητα κυριαρχικά μας δικαιώματα, εἶναι ὀλοφάνερον, ὅτι τὴν ἴδια ἀντίδρασί μας θὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ

δύσκολο νὰ τὴν προβάλλουμε καὶ ἔναντι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, δηλαδή θεσμικῶς ἔναντι ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης.

Καλοστημένη παγίδα.

Εἶχα δημοσίως καὶ ἐπανειλημμένως τονίσει, μὲ πόση ἀφέλεια εἶχαμε πέσει καὶ προηγουμένως, ἤδη κατὰ τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψι τοῦ Ἑλληνοῦ Πρωθυπουργοῦ στὶς Η.Π.Α. τὸ 1996, εἰς τὴν καλοστημένη παγίδα ἀποδοχῆς διευθετήσεως τῆς ἐλληνοτουρκικῆς διενέξεως γιὰ τὴν βραχονησίδα Λίμνια (Ἴμια) ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης. Τὸ ἴδιο ὀλίσθημα ἐπαναλάβαμε μὲ τὴν συνυπογραφή τῶν συμπερασμάτων τοῦ ἀνωτέρω Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐλσίνκι τῆς 10.12.1999, αὐτὴ τὴν φορὰ στὸ ἀόριστο πλαίσιο ὄλων τῶν διενέξεών μας μὲ τὴν Τουρκία «γιὰ ἐκκρεμοῦσες συνοριακὲς διαφορὲς καὶ ἄλλα σχετικὰ θέματα», δηλαδή διευρύναμε ἀορίστως τὶς ζημιογόνες γιὰ τὰ ἔθνικά μας συμφέροντα, ὅπως θὰ καταδειχθῇ, συνέπειές του.

3. Ἀλλὰ ἡ προκειμένη εὐθεΐα ἀπεμπόλησις ζωτικῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων εἶχεν ἀρχίσει ἐνωρίτερον, ἤδη μὲ τὸ κοινὸν Ἑλληνοτουρκικὸν ἀνακοινωθὲν τῆς Μαδρίτης τῆς 8ης Ἰουλίου 1997. Πράγματι:

Τὴν ἐπὶ δεκαετίες θέσι μας, ὅτι δὲν ἔχουμε μὲ τὴν Τουρκίαν ἄλλη διαφορὰν ἀπὸ ἐκείνην τῆς ὀριοθετήσεως τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, τὴν ἔχουμε ἐνυπογράφως ἐγκαταλείψει μὲ τὸ ἐν λόγῳ σύμφωνόν μας μὲ τὴν Τουρκία. Διότι μὲ αὐτὸ ἀνεγνωρίσαμε, χωρὶς νὰ ὑπάρχει κανένας ἀπολύτως λόγος, ὅτι ἡ Τουρκία ἔχει νόμιμα ζωτικὰ συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα στὸ Αἰγαῖο· καὶ ἀκόμη παραιτηθήκαμε ἀπὸ κάθε μονομερῆ, χωρὶς τὴν ἰδική της συγκατάθεσι, ἐνέργεια στὸ Αἰγαῖο!

Συγκεκριμένως, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν δημοσίως ἔχω ἐπισημάνει, μὲ τὸ 4ο σημεῖο τοῦ κοινοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Μαδρίτης τῆς 8ης Ἰουλίου 1997, Ἑλλὰς καὶ Τουρκία δεσμευθήκαμε ἀμοιβαίως σὲ «σεβασμὸ στὰ νόμιμα ζωτικὰ συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα τῆς κάθε χώρας στὸ Αἰγαῖο, τὰ ὅποια ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ κυριαρχία τους». Ἀλλὰ οἱ πάντες γνωρίζουν, ὅτι καὶ στὸ Διεθνὲς Δίκαιο ὅταν τὰ «συμφέροντα καὶ ἐνδιαφέροντα» ἐνὸς κράτους εἶναι «νόμιμα», ὀνομάζονται «δικαιώματα» καὶ ἀσκοῦνται ὡς τοιαῦτα, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἔχουν ἢ ὄχι «μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐθνικὴ του κυριαρχία». Ἡ ἐπιλεγεῖσα ἐπομένως τότε διατύπωσις, σὲ

συνδυασμό μάλιστα με τὸν ὄρο «ζωτικά», ποὺ ἐνθυμίζει τὴν ἀξίωσι τῆς χιτλερικῆς Γερμανίας γιὰ «ζωτικὸ χῶρο», μόνον τὴν κερκόπορτα τῆς τουρκικῆς ἐπεκτατικῆς βουλιμίας ἄνοιξε, νομίμως πλέον! Ἄφοῦ ἤμπορεῖ ἀνέτως νὰ ἐρμηνευθῆ ὡς ἕμμεσος καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀναγνώρισις δικαιωμάτων τῆς Τουρκίας εἰς τὸ Αἰγαῖο, ἐνῶ τέτοια δικαιώματά της κατὰ τὸ Διεθνὲς δίκαιο καὶ τὶς ἰσχύουσες διεθνεῖς συνθήκες δὲν ὑπάρχουν. Τὸ τελευταῖο ὅμως αὐτὸ νομικὸ γιὰ τὶς τουρκικὲς ἐπιδιώξεις πρόσκομμα ἔχει ἀναιρεθῆ πλέον μὲ τὴν ἄφρονα, ὡς ἀνωτέρω, συνυπογραφὴν μας, σύμφωνα μὲ τὴν ἄλλη ἀρχὴ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, κατὰ τὴν ὁποία καὶ ἀπλᾶ «συμφέροντα» ἢ «ἐνδιαφέροντα», δηλαδὴ καὶ προτοῦ αὐτὰ νὰ καταστοῦν «δικαιώματα», ἤμποροῦν νὰ ἀποτελέσουν ἀντικείμενο συμβατικῆς μεταξὺ τῶν κρατῶν δεσμεύσεως. Νὰ λοιπὸν πῶς μὲ περίσσεια ἐπιπολαιότητος καὶ ἀφροσύνης δεσμευθήκαμε.

Περὶ μονομερῶν ἐνεργειῶν.

Μὲ τὸ 5ο πάλι σημεῖο τοῦ ἰδίου ἀνακοινωθέντος, μὲ τὸ ὁποῖο συνεφωνήθη ἐπίσης τότε «δέσμευσι ἀποφυγῆς μονομερῶν ἐνεργειῶν στὴ βάσι τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐπιθυμίας, ὥστε νὰ ἀποτραποῦν συγκρούσεις ὀφειλόμενες σὲ παρεξήγησι», ἀπεκλείσαμε τὴν δυνατότητα νὰ μεριμνοῦμε μόνοι μας, χωρὶς τὴν ἄδεια τῆς Τουρκίας, ἀκόμη καὶ γιὰ ζητήματα οἰκονομικῆς ἐκμεταλλεύσεως μέσα στὰ ὅρια τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας (π.χ. γεωτρήσεις στὰ χωρικά μας ὕδατα) ἢ καὶ γιὰ θέματα ἐθνικῆς μας κυριαρχίας! Ἔτσι ὑπενομεύσαμε καὶ αὐτὴν τὴν δυνατότητα, ποὺ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον τῆς θαλάσσης μᾶς δίδει, τῆς ἐπεκτάσεως μὲ μονομερῆ μας δήλωσι τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης μας (χωρικῶν ὑδάτων) στὰ δώδεκα μίλια, ἀφοῦ τέτοιο ἐνδεχόμενον ἔσπευσε ἡ Τουρκία νὰ ἀναγάγῃ σὲ «αἰτία πολέμου» (casus belli), ἐμεῖς δὲ ὑποκείμεθα πλέον στὴν ἀνωτέρω δέσμευσι νὰ ἀποτρέπουμε τὶς συγκρούσεις! Καὶ νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ ἐπέκτασι τῶν χωρικῶν μας ὑδάτων στὰ δώδεκα μίλια θὰ κατέλυε νομικῶς ἀρκετὲς τουρκικὲς ἀμφισβητήσεις. Ἐπομένως, μόνον ἀφρόνως μέχρι σήμερα, μὲ βλάβη τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων δὲν προήλθαμε σ' αὐτὴν, καὶ μάλιστα ἔκτοτε, ἀπὸ τὴν θλιβερὴ ἐκείνη συμφωνία τῆς Μαδρίτης, ἐπαύσαμε ἀκόμη καὶ τὴν ἀπλῆ ἀναφορὰ τοῦ ἐνδεχομένου ἐπεκτάσεως τῶν χωρικῶν μας ὑδάτων σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου τῆς Θαλάσσης !...

4. Τώρα τὸ μνημονευθὲν ὑπεράνω τῆς θαλασσίας περιοχῆς Καρπάθου ἐπεισόδιο ἐλληνοτουρκικῆς ἀεροπορικῆς συγκρούσεως, τὸ ὁποῖο, ἐκτὸς ἄλλων, ἐστοίχισε τὴν ζωὴν σὲ ἓνα σμηναγὸ μας, ἀπέδειξε κατὰ τρόπον ψηλαφητῶς τραγικόν, ὅτι ἡ πολιτικὴ μας θωπειῶν, ἐνδοτικότητος καὶ ὑποχωρήσεων ἔναντι τῆς Τουρκίας τίποτε δὲν ἀποδίδει, ἀντιθέτως μάλιστα γιγαντώνει τὴν εἰς βάρους μας προκλητικότητα καὶ ἐπιθετικότητά της. Λογικῶς ἐπομένως θὰ ἔπρεπε τὸ ἐν λόγω ἐπεισόδιο νὰ νουθετήσῃ τοὺς πάντες καὶ νὰ σημάνη τὴν κοινὴ ἐπὶ τέλους παραδοχὴν, ὅτι ἐπιβάλλεται μεταβολὴ ἄρδην τῆς στάσεώς μας ἔναντι τῆς Τουρκίας μὲ ὀλοσχερῆ ἐγκατάλειψιν ὄλων τῶν, ὡς ἀνωτέρω, χειρονομιῶν μας ἐνδοτικότητος καὶ ἀφρόνου συνθηκολογήσεως.

Αὐτοενοχοποιήσις.

Ὅμως, κατὰ πρωτοφανῶς παράδοξο τρόπο, παριστάμεθα μάρτυρες τοῦ ἀντιθέτου ἀκριβῶς φαινομένου! Μὲ ἀφορμὴ τὸ ἀνωτέρω ἐπεισόδιον ἄρχισε νὰ καταβάλλεται ἐργώδης προσπάθεια αὐτοενοχοποιήσεώς μας, ὅχι, ὅπως θὰ ἔπρεπε, γιὰ τὴν χαραχθεῖσα κυρίως μὲ τὰ Συμπεράσματα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐλσίνκι τῆς 10.12.1999 ὀλεθρία πολιτικὴν ἐνδοτισμοῦ καὶ ὑποχωρήσεών μας, ἀλλά, ἀντιθέτως, διότι περίπου ἀθετήσαμε καὶ δὲν ἀνεπτύξαμε περαιτέρω τὴν πολιτικὴν αὐτὴν ἐθνικῆς συνθηκολογήσεως! Ἐφθασαν μάλιστα μέχρι σημείου νὰ χλευάζουν ὡς «μὴ σοβαρὴ» τὴν ἐθνικὴ μας θέσι δεκαετιῶν, ὑπὸ ὅλες τὶς Κυβερνήσεις, ὅτι τὸ μόνον πρόβλημά μας μὲ τὴν Τουρκίαν εἶναι αὐτὸ τῆς ὀριοθετήσεως τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῶν νησιῶν μας τοῦ ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, καίτοι ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ἦτο καὶ εἶναι ἡ μόνη ἐθνικῶς ἀξιοπρεπὴς καὶ ἐπιβεβλημένη! Καὶ τὴν χλευάζουν τώρα ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν ὁποίων ὡς ὑπευθύνων ἡγετῶν ἠκολουθήθη ἡ πολιτικὴ αὐτὴ! Καὶ ὅλη ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ αὐτοενοχοποιήσεως ἀναπτύσσεται μὲ κύρια ἐπὶ ἐπὶ, ἰδίως ἀπὸ διάφορα Μ.Μ.Ε., ἐφημερίδες καὶ ραδιοτηλεοπτικούς διαύλους, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἀκολουθουμένης ἐπὶ τῶν ἐλληνοτουρκικῶν σχέσεων δῆθεν ἀνενδότου καὶ ἀδιεξόδου ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς, μὲ ἐπικέντρωσι στὴν ἀνάγκη παραπομπῆς τῶν ὄλων ἐνώπιον τοῦ Διεθοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης. Φυσικὰ ἠκολουθήθη καὶ στὴν περιπτωσιν ἡ δοκιμασμένη πρακτικὴ τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων, τοῦ ἀποκλεισμοῦ δηλαδὴ ἀπὸ τὴν σχετικὴ δημοσιότητα κάθε μὴ ἀρεστῆς ἀντιπάλου γνώμης, ὅταν συνέβαινεν ἡ ἐπιχειρηματολογία της νὰ εἶναι

πειστικωτάτη και άκαταμάχητος. Προφανώς, για να μη χαλάση ή σούπα τής έπιδιωκομένης άμαρτωλής ποδηγετήσεως τής άνυποψιάστου κοινής γνώμης τών Έλλήνων.

Άδιανόητη πρότασις.

Μάλιστα ο σχετικός ζήλος έφθασε μέχρι προτάσεως άδιανοήτου: να στέρξουμε, όπως στις έπιλυτές από το Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης διαφορές μας με την Τουρκία συμπεριληφθοῦν και τα «χωρικά ύδατα και ή έκτασί τους», καθώς και ή «άποστρατικοποίησι τών νησιών» μας, άορίστως, χωρίς να διευκρινίζεται, έάν πρόκειται για όλα τα νησιά μας ή μόνον για τα έναντι τών Μικρασιατικών άκτών (του άνατολικού Αιγαίου). Και είναι ή πρότασις αυτή άδιανόητος, διότι ή μέν έκτασι τών χωρικών υδάτων όρίζεται από τις διεθνείς συνθήκες και τα διεθνή νόμιμα και δέν ήμπορεί να άποτελέση άντικείμενο δικαστικοῦ καθορισμοῦ, άφοῦ κάτι τέτοιο θα διήνοιγε το άνεπίτρεπτον ένδεχόμενον άνακαθορισμοῦ τους, δηλαδή τής καταργήσεως ύφισταμένων κανόνων με δικαστικήν άπόφασις (!). ή δε άποστρατικοποίησις τών νήσων άποτελεϊ θέμα καθαρώτατα πολιτικό, συνδεόμενο άμέσως προς την έθνικήν ασφάλεια τής χώρας και την έθνική μας κυριαρχία και έπομένως χωρίς την άφρονα άπεμπόλησι αυτών σε καμμία περίπτωση δέν ήμπορεί και αυτή να καταστῆ άντικείμενο κρίσεως του Διεθνούς Δικαστηρίου.

Όμως, όχι μόνον για τα σοβαρώτατα αυτά, αλλά και ή συνολική δέσμευσις μας, ήδη με την συνυπογραφή και από την Ελλάδα τών Συμπερασμάτων του Εύρωπαϊκού Συμβουλίου του Έλσίνκι τής 10.12.1999, περι ύποβολής τών Έλληνοτουρκικών διενέξεων στο Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης, ουσιαστικώς άποτελεϊ σαφώς επικίνδυνη και έθνικώς έπιζήμια άυτοπαγίδευσις μας. Και ίδου διατί:

5. Έν πρώτοις, το Διεθνές Δικαστήριο τής Χάγης στερεΐται έν προκειμένω πάσης δικαιοδοσίας! Και δέν άποκλείεται, έπομένως, να κηρύξη την θεσμική του άναρμοδιότητα, όποτε το άδιέξοδο θα είναι πλήρες.

Και στερεΐται δικαιοδοσίας, διότι, κατά το άρθρον 36 § 3 του Καταστατικοῦ τών Ένωμένων Έθνών και το άρθρον έπίσης 36 του Καταστατικοῦ του Διεθνούς Δικαστηρίου, αυτό έπιδιανόητως τής έπιλύσεως μόνον «νομικών» διαφορών. Ήδη δε από τών συνθηκών του Λοκάρνο (1926) ως νομική διαφορά θεωρεΐται και νοεΐται μόνον «ή άμοιβαία

ἀμφισβήτησις νομίμου δικαιώματος». Εἰς τὴν περίπτωσι ὅμως τῶν ἑλληνο-τουρκικῶν διενέξεων οὔτε ἡ Ἑλλάς ἀμφισβητεῖ «νόμιμο δικαίωμα τῆς Τουρκίας», ἀφοῦ κανένα νόμιμο δικαίωμα ἐπὶ ἑλληνικῶν ἐδαφῶν δὲν προβάλλει ἡ Τουρκία (ποῦ νὰ ἀμφισβητῇ ἡ Ἑλλάς)· ἀλλὰ οὔτε καὶ ἡ Τουρκία ἀμφισβητεῖ τὰ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος προβαλλόμενα «νόμιμα δικαιώματα» της. Π.χ. στὴν περίπτωσι τῆς βραχονησίδος Ἰμια, οὔτε προβάλλει ἡ Τουρκία νόμιμο δικαίωμα, ποῦ νὰ ἀμφισβητῇ ἡ Ἑλλάς, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀμφισβητεῖ τὸ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος προβαλλόμενο «νόμιμο δικαίωμα» της, τὸ βασιζόμενο ἐπὶ τῶν διεθνῶν συνθηκῶν εἰρήνης καὶ ἑνσωματώσεως τῆς Δωδεκανήσου (1947) ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὴν Ἰταλο-τουρκικὴν τοῦ 1932· ἀφοῦ ἡ Τουρκία ἀντιπαρέρχεται τὶς διεθνεῖς αὐτὲς συνθῆκες, ὑποστηρίζουσα μάλιστα διὰ τὴν χρονικῶς δευτέραν, τοῦ 1947, ὅτι δὲν τὴν δεσμεύει, διότι δὲν ἦτο συμβαλλομένη καὶ ἡ ἴδια εἰς αὐτήν, καὶ προτείνει ἀπλῶς «ἀνασυζήτησιν» τοῦ ὅλου «προβλήματος» τοῦ Αἰγαίου, μὲ τὴν διεκδίκησι ἐκατοντάδων βραχονησίδων, ποῦ τὶς ἐντάσσει σὲ «γκρίζες ζῶνες», δηλαδὴ ἀμφισβητεῖ εὐθέως ὀλόκληρον τὸ ὑφιστάμενον νομικὸν καθεστῶς τοῦ Αἰγαίου!

Μὲ καμμιά ἐπομένως λογικὴ δὲν πρόκειται «ἀμοιβαία ἀμφισβήτησις νομίμου δικαιώματος», ὅποτε καὶ μόνον θὰ εἴχαμε «νομικὴ διαφορά», ἐπιλυτέα ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον. Ἄλλωστε, μὲ τὴν ἀνωτέρω ἐπίσημη τοποθέτησι τῆς Τουρκίας ἐπὶ τοῦ θέματος ἐπισημαίνεται ἐντονώτατα ὁ πολιτικὸς καθαρῶς χαρακτήρ τῆς διενέξεως.

Ἄκόμη, ἡ ὑπαγωγή μιᾶς νομικῆς διαφορᾶς εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ἐνέχει ἀπὸ μόνη της τὴν ἀναγνώρισιν ἀμοιβαίως ἀπὸ τὸ κάθε μέρος, ὅτι τὸ ἄλλο μέρος ἀμφισβητεῖ τὸ νόμιμο δικαίωμά του. Ἔτσι, μὲ δεδομένον, ὅτι στὶς ἴδιες, ὡς ἀνωτέρω, συνθῆκες θεμελιούται ἡ ἐθνικὴ μας κυριαρχία ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς Δωδεκανήσου, μὲ τὸ νὰ δεχθοῦμε τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου π.χ. γιὰ τὴν βραχονησίδα Λίμνια (Ἰμια), εἶναι σὰν νὰ ἀποδεχόμεσθε τὴν ἀμφισβήτησιν ἀπὸ τὴν Τουρκία τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ Δωδεκανησιακοῦ νησιωτικοῦ συμπλέγματος! Καὶ ἂς μὴ ξεχνᾶμε σχετικῶς, ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν παραλείπουν, νὰ ἐπαναλαμβάνουν, ὅτι κακῶς ἠνέχθησαν τὴν ἑνσωμάτωσιν τῆς Δωδεκανήσου εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα. Δὲν ἀποκλείεται ἐπομένως καθόλου νὰ προβάλουν καὶ τὴν ἐπιβουλήν τους αὐτὴ ὡς «ἐκκρεμοῦσα» μαζί μας «συνοριακὴ διαφορά» τους ἢ ὡς «ἄλλο σχετικὸ θέμα».

6. Μὲ τὴν αὐτοδέσμευσί μας γιὰ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, ἐγκατελείψαμε, προκειμένου νὰ καθιδρυθῆ ἡ ἀρμοδιότης του, τὴν ἐπίκλησι τοῦ πολιτικοῦ χαρακτηῆρος τῶν ἑλληνο-τουρκικῶν διενέξεων. Ἔτσι ὅμως ἀπωλέσαμε τὴν δυνατότητα, νὰ ἐπισημαίνουμε διαρκῶς, ὅτι ἡ Τουρκία μὲ τὶς ἀξιώσεις της ἀντιστρατεύεται τὴν ὑφισταμένην κατάστασιν (τὸ «status quo») τῆς περιοχῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ τὴν περιάγει σὲ δυσμενεστάτη θέσι, διότι καὶ ὁ Χάρτης τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν καὶ ὅλες οἱ ἔκτοτε διεθνεῖς συνθῆκες, ποὺ θεσπίζουν τὸ ἀπαραβίαστον τῶν ὑφισταμένων συνόρων, ρητῶς ἀπαγορεύουν. Ὅποτε μὲ τέτοια σταθερῶς τηρουμένη ἰδική μας πολιτικὴ καὶ δὲν θὰ ἀπομένῃ εἰς τὴν Τουρκία, ἐὰν θελήσῃ νὰ ἐμμεῖνῃ στὶς ἀξιώσεις της σὲ βάρος μας, ἄλλη ὁδὸς ἀπὸ τὸν πόλεμον. Τὸν ὁποῖον καὶ βεβαίως διὰ πολλοὺς λόγους δὲν θὰ ἀποτολήμῃ.

Ἄμεσος κίνδυνος.

7. Κυρίως ὅμως ἀναδύεται ὁ ἄμεσος κίνδυνος τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον νὰ ἐκφέρῃ, ἐν ὄψει τῆς ἀληθινῆς φύσεως τῶν διαφορῶν, πολιτικὴ κρίσι, δηλαδὴ κρίσι σκοπιμότητος, ποὺ ἀπὸ ἄλλους θὰ ὑπαγορευθῆ.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλό. Ἀφοῦ οἱ διενέξεις μας μὲ τὴν Τουρκία ἔχουν, ὅπως ἐξετέθη, πολιτικὸν ἀποκλειστικῶς χαρακτηῆρα, πολιτικὴ ἀναμένεται νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου, ἐὰν αὐτὸ ἐπιληφθῆ κατ' οὐσίαν τῆς ἐκδικάσεώς των καὶ δὲν κηρύξῃ τὴν ἀναρμοδιότητά του. Ἀλλὰ οἱ ἐντεῦθεν κίνδυνοι εἰς βάρος τῶν ἐθνικῶν μας συμφερόντων πελώριοι. Καὶ ἰδοὺ διατί:

Ἐτυμηγορία πολιτικὴ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου μόνον κατὰ τὶς ὑπαγορεύσεις τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐπιβούλων θὰ ἐκδοθῆ. Δηλαδὴ, μόνον εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ ἐθνικὰ ἑλληνικά μας συμφέροντα δὲν πρόκειται νὰ εἶναι!

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει τὴν ἐξήγησίν του. Πῶς εἶναι δυνατόν, νὰ ἐμπιστευθῆ οἰοσδήποτε ἐχέφρων ἄνθρωπος τὴν ἐπίλυσιν πολιτικῆς διενέξεως, καὶ μάλιστα μεταξὺ Κρατῶν, εἰς τοὺς συγκροτοῦντας τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης, δηλαδὴ εἰς τὰ 15 μέλη του; Συγκεκριμένως, μὲ ποιὰς ἐγγυήσεις ἀμερο-ληψίας; Ὅταν εἶναι δεδομένον, -καὶ ὅσοι ἔχομεν ἀσκήσει δικαστικὰ καθήκοντα ἐκ πικρᾶς προσωπικῆς ἐμπειρίας γνωρίζομεν-, ὅτι ἡ εὐορκος ἐπιτέλεσις τοῦ καθήκοντος, ὀδυνηρὰ καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἐξόχως ἐπικίνδυνος, ὅταν πρόκειται περὶ ὑποθέσεων, οἱ ὁποῖες ἔστω καὶ ἐμμέσως ἔχουν πολιτικὸν χαρακτηῆρα, μὲ ἐπικινδύ-

νότητα έξικνουμένην πολλές φορές μέχρι και άπειλῶν θανατώσεως (τοῦ δικάζοντος ἢ καὶ μελῶν τῆς οἰκογενείας του);“ Όταν λοιπὸν θέλει ἀσυμβίβαστη γενναιοφροσύνη καὶ ἀπροσμέτρητη ψυχικὴ ἀντοχὴ ἢ σωστὴ ἄσκησις τοῦ δικαστικοῦ καθήκοντος, ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ἐφαρμογῆς τῶν κειμένων νόμων εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ἐσωτερικῆς δικαιοδοσίας ἐνὸς Κράτους, δηλαδὴ χωρὶς νὰ εἶναι κἂν ἐριστὰ δικαιώματα ἢ συμφέροντα αὐτοῦ· ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας τὸ πόσον ἀπείρως δυσκολώτερα γίνονται τὰ πράγματα γιὰ τοὺς δικάζοντες, ὅταν ἐπιζητεῖται δικαστικὴ ἐπίλυσις διενέξεων πολιτικῆς φύσεως μεταξὺ κρατῶν. Διότι τότε ὁ καταναγκασμός, ἀπὸ Κράτη πλέον ἀσκούμενος, εἶναι ἀφόρητος καὶ ἔτσι ἰδιαίτερος ἀποτελεσματικός. Καὶ βεβαίως τὰ Κράτη οὔτε θὰ διστάσουν εἰς τὴν ἄσκησίν του, πρὸς ἐκμαίευσιν ὑπηρετούσης ἄνομα συμφέροντά των ἀποφάσεως, τοῦλάχιστον ὅσα δὲν διστάζουν καὶ τοὺς κανόνες τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου συνεχῶς νὰ παραβιάζουν ἢ καὶ τὶς διεθνεῖς συνθηκῆς ἀσυστόλως νὰ ἀθετοῦν. Καὶ ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι μόνον ἡ «ἀντίδικός» μας Τουρκία, εἶναι ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἄλλοι μὲ διαπλεκόμενα μὲ αὐτὴν συμφέροντα, μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ τοῦ παγκοσμίου πανθέου τῶν διεθνῶς ἀνομούντων. Αὐταπατώμεθα λοιπὸν, ἐὰν ἀναμένωμεν ἀπὸ τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον ἀκεραιότητα κρίσεως καὶ Δικαιοσύνην ἐπὶ τῶν πολιτικῶν μας διενέξεων μὲ τὴν Τουρκία. Γιατὶ ἐθελοτυφλοῦμε καὶ δὲν ἀτενίζουμε κατάματα τὴν κρατοῦσα σὲ οἰκουμενικὴ κλίμακα διαπολιτειακὴ πολιτικὴ πρακτικὴ; Γιατὶ δὲν συνετιζόμεθα ἀπὸ τὴν 30ετῆ καὶ πλέον τραγωδία τῶν Κυπρίων ἀδελφῶν μας;

Ὁδυνηρὰ παραδείγματα.

Μὲ αὐτὰ δὲν ἐκφέρεται βεβαίως ἀπαξιοτικὴ κρίσις γιὰ τὴν ὕπαρξι καὶ τὴν ἀποστολὴ Διεθνῶν Δικαστηρίων. Κάθε ἄλλο. Διότι, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς θεσμικῆς ἀποστολῆς των, ὅταν δηλαδὴ καλοῦνται νὰ ἀποφανθοῦν ἐπὶ νομικῶν διαφορῶν, τότε ὁ περιορισμός των εἰς τὴν ἐφαρμογὴν κανόνων δικαίου (τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου ἢ διεθνῶν συνθηκῶν), λόγῳ ἀκριβῶς τοῦ μονοσημάντου αὐτῶν, περιορίζει εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ τὰ ἐνδεχόμενα ἀύθαιρεσίας, ἐπομένως καὶ καταναγκασμοῦ πρὸς διάπραξιν αὐτῆς. Ἄν καὶ ἐπὶ τοιούτων διαφορῶν δὲν λείπουν ὀδυνηρὰ ἀντίθετα παραδείγματα. Δηλαδὴ ἀποφάσεων ἀπροσδοκῆτων, ποὺ δὲν ἐφαρμόζουν εἰς τὴν πραγματικότητα κανόνες δικαίου, ἀλλὰ ὑπηρετοῦν πειθηνίως πολιτικές, ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς πεδίου, σκοπιμότητες. Ἀπλῶς

ἄς θυμηθοῦμε σχετικῶς ἐμεῖς οἱ ῴλληνες τὸ προηγούμενο τῆς προσφυγῆς μας εἰς τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον τῆς Χάγης, ὅταν ἡ Τουρκία τὸ 1976 ἐπεχείρησε γεωλογικὲς ἔρευνες εἰς τὴν περιοχὴ τῆς ὑφαλοκρηπίδος τῆς Ἑλλάδος. Τότε τὸ Διεθνὲς Δικαστήριον, μὲ «διαταγὴ» του μὲν τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1976 ἀπέρριψε τὸ αἴτημά μας γιὰ προσωρινὰ μέτρα, μὲ τὸ αἰτιολογικόν, ὅτι δὲν πάθαμε «ἀνεπανόρθωτη βλάβη» καὶ σὲ περίπτωσι ζημίας μας θὰ ἔχουμε δικαίωμα ἐπανορθώσεώς της (!)· μὲ τὴν ἀπόφασί του δὲ τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1978 κηρύχθηκε ἀναρμόδιον, νὰ κρίνη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς διαφορᾶς!...

8. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐθνικὴ μας ἐμπειρία ἀπὸ τὴν δικαιοδοτικὴ δραστηριότητα τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης, καὶ μάλιστα ἐπὶ νομικῆς τότε ἑλληνο-τουρκικῆς διαφορᾶς. Ἀντιλαμβάνονται λοιπὸν ὅσοι δὲν ἐθελοτυφλοῦν, τί μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ κρίσις τοῦ Δικαστηρίου αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ἀκραιφνῶς μόνον πολιτικοῦ χαρακτῆρος διενέξεών μας μὲ τὴν Τουρκία, κρίσις ἡ ὁποία ἐν τούτοις μὲ τόσον θόρυβον ἐπιζητεῖται. Καὶ ἐπὶ τέλους, ἄς ἀναλογισθοῦμε ἀκόμη, γιὰ τὴν πρότασιν αὐτὴν μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθη, μόλις ἐξεδηλώθη στὴν ἐθελοτυφλουμένην χώραν μας, καὶ σταθερῶς ἐπικροτεῖ σύσσωμος ὁ Τουρκικὸς τύπος. Ὅχι φυσικὰ γιὰ τὸ καλὸν μας...

Τὸ συμπέρασμα.

Ἐν ὄψει ὅλων τῶν προεκτεθέντων προβάλλει ὀλοφάνερο τὸ συμπέρασμα: ἡ ἀνάδειξις τοῦ Διεθνοῦς Δικαστηρίου τῆς Χάγης σὲ τελικὸν κριτὴ τῶν πολιτικῶν μὲ τὴν Τουρκία διαφορῶν μας εἶναι σαφῶς ἐπικίνδυνη καὶ θὰ ἀποβῆ βλαπτικὴ γιὰ τὰ ἐθνικά μας συμφέροντα.

Δημοσιεύθηκε στὴν Εστία, 2 Ἰανουαρίου 2020.

Πηγὴ : www.antibaro.gr/article